

De samenwerking tussen ouders en professionele opvoeders wanneer een jongere niet meer thuis woont

Daniëlle van de Koot en Martine Noordegraaf

'Ze [de gezinshuismoeder] is er sowieso wel voor je, maar ze wil ook wel dat je contact goed blijft met de familie, als het kan. Ze zorgt wel voor je, maar je hoeft niet per se haar als je moeder te zien. Dus ze is er wel voor je, maar ze houdt ook rekening met familie en zo', vertrouwt de 17-jarige Chiara (fictieve naam) een interviewer toe.

Inleiding

In ons onderzoek hebben we jongeren, ouders en gezinshuisouders gevraagd naar hun beleving van de samenwerking tussen ouders en gezinshuisouders, omdat met name de perspectieven van jongeren en hun ouders in veel onderzoeken nog onderbelicht zijn (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a, 2018b). Voor jongeren is het niet gemakkelijk om aan te geven hoe zij tegen de samenwerking aankijken. Immers, deze speelt zich grotendeels buiten hun blikveld af. Wel wordt, soms pijnlijk, duidelijk hoe belangrijk hun ouders voor hen zijn.

Als een interviewer vraagt om tips hoe de gezinshuisouders haar moeder kunnen betrekken bij haar leven, antwoordt een ander meisje '*Nou ze mogen me net zo goed*

bij mijn moeder afzetten en nooit meer terugkomen. Dat licht ze meteen toe: *‘Dat is gewoon hoe ik erover denk. Ik vind ze (de gezinshuisouders) hartstikke aardig, ik geef ook om ze, maar ik ben het liefste bij mijn moeder*. Hoezeer ze de zorg van de gezinshuisouders ook waardeert, ze is het liefste bij haar moeder. Ook bij andere jongeren zien we dat ze de samenwerking vooral waarderen in het licht van de relatie die ze daardoor met hun eigen ouder(s) hebben. Dit betekent dat de samenwerking tussen hun ouder(s) en de gezinshuisouder(s) van cruciaal belang is.

In dit hoofdstuk laten we zien wat vanuit de literatuur bekend is over werkzame elementen in de samenwerking, aangevuld door inzichten uit ons eigen onderzoek onder 20 jongeren, 21 ouders en 22 gezinshuisouders (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a). Dit hoofdstuk is deels gebaseerd op de rapportage *Jouw gezin, mijn zorg?* (Van de Koot & Noordegraaf, 2018b). De aangehaalde citaten komen soms in deze rapportage voor, maar zijn deels ook nieuw. Steeds zullen we met citaten uit interviews van ons eigen onderzoek de werkzame elementen illustreren. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de meeste onderzoeken in de literatuurstudie over de relatie ouders en pleegouders gaan, niet over gezinshuizen. Er wordt aangegeven wanneer het onderzoek over gezinshuisouders gaat.

Typering gezinshuizen

Door bijvoorbeeld de complexiteit van de problematiek bij jongeren is het soms niet mogelijk om ze in een pleeggezin te plaatsen. Op dat moment is een gezinshuis het eerste alternatief, aangezien in de Jeugdwet (2015) is aangegeven dat kinderen bij voorkeur in een gezinsomgeving worden geplaatst. Waarin verschilt een gezinshuis van een pleeggezin? Van Nijnatten en Noordegraaf (2016) zien een gezinshuis als een hybride setting, die als leefvorm lijkt op een pleeggezin, maar qua doelgroep van jongeren en de vereiste professionaliteit van de opvoeders meer op een leefgroep lijkt. Deze professionele opvoeders, gezinshuisouders, dragen 24 uur per dag zorg voor meestal drie tot zes jeugdigen en worden hiervoor betaald (Wunderink, 2019; zie ook hoofdstuk 17). Voor de jongere in het gezinshuis wordt beoogd dat hij of zij er langdurig kan blijven wonen, omdat het hebben van een stabiele woonplek gunstig is voor zijn/haar welzijn en ontwikkeling (Van der Helm & Vandeveld, 2018). Bij jongeren komt er echter regelmatig een voortijdig einde aan een plaatsing in een gezinshuis (Gardeniers & De Vries, 2012). Eén van de oorzaken voor een voortijdig vertrek kan een moeizame relatie tussen de gezinshuisouders en de ouders van de jongeren zijn (Van der Vliet, 2013). Van der Steege (2012) wijst erop dat jongeren probleemgedrag kunnen vertonen als hun ouders niet achter de plaatsing staan. Er is daarbij steeds meer empirisch bewijs dat acceptatie van een plaatsing door de biologische ouders van de jeugdige

essentieel is voor het slagen van een plaatsing (De Baat, Van den Bergh, & De Lange, 2019; Haans, 2017).

Op welke momenten werken ouders en professionele opvoeders samen?

Hoewel jongeren zeer gebaat zijn bij een goede samenwerking tussen ouders en gezinshouders, hebben ze hier niet altijd zicht op. Op welke concrete momenten hebben hun ouders en gezinshuisouders of pleegouders dan precies contact? Uit literatuurstudie weten we dat het bijvoorbeeld gaat om bezoek, belangrijke momenten in het leven van een kind (zoals een verjaardag), school, kledingkeuze, medische zaken, het praktisch zichtbaar maken van ouders door een foto, en communicatie per telefoon of internet. Daarnaast wordt het halen en brengen van de jongere als belangrijk moment van ontmoeting genoemd. Een meer formeel moment is de evaluatiebespreking. Ook vertellen sommige ouders dat ze soms opvoedcoaching krijgen van de gezinshuisouders als de jongere bij hen thuis is. Belangrijk in de relatie tussen de ouders en gezinshuisouders blijkt het 'gewone bijpraten'. Dat gebeurt via WhatsApp, ondersteund met foto's en emoticons, of door te bellen (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a).

Voorwaarden bij aanvang plaatsing

Hoewel iedere samenwerking tussen ouders en professionele opvoeders uniek is (Atwool, 2013; Sen & Broadhurst, 2011), is uit eerder onderzoek een aantal voorwaarden voor goede samenwerking bekend. Aan de volgende voorwaarden moet *bij aanvang* van de plaatsing in een gezinshuis voldaan worden:

- rekening houden met wensen en voorkeuren van ouders en jongeren bij plaatsing;
- voorkeur voor plaatsing met broer(s)/zus(sen);
- verliesbegeleiding voor ouder(s);
- ondersteuning van gezinshuisouders en coaching ten aanzien van de samenwerking;
- professionaliteit van gezinshuisouders;
- duidelijkheid hebben over rollen, praktische afspraken en de duur van de plaatsing.

Allereerst is het van belang dat er *rekening wordt gehouden met de wensen en voorkeuren van de biologische ouders* bij de plaatsing (Aartsen, 2016; De Baat & Berg-Le Clercq, 2013; Haans, 2017). In ons onderzoek vertellen ouders bijvoorbeeld dat het verschil in opvoedkundige regels tussen ouders en gezinshuisouders te maken kan

hebben met verschillende religieuze overtuigingen. Voor ouders is het belangrijk een 'klik' te hebben met de gezinshuisouders. Gezinshuisouders zijn zich ervan bewust dat het belangrijk is dat ouders achter de plaatsing kunnen staan. Zo geven gezinshuisouders aan: *'Kijk, dat kind houdt altijd die band met thuis. Hoe je het ook wendt of keert, die loyaliteit is er gewoon'*. Als je dat thuisfront een soort van mee kunt krijgen in: *'Joh, dit is een goed plekje voor jou om te zijn, dan kan zo'n kind zich gemakkelijker geven in jouw gezin'*. Daarnaast wijst eerder onderzoek erop dat het van belang is om ook jongeren zelf te betrekken in een keuze voor een gezinshuis, met name als ze niet begrijpen waarom ze uit huis geplaatst zijn (Hedin, Höjer, & Brunnberg, 2011; Quest, Fullerton, Geenen, & Powers, 2012). De jongeren in ons onderzoek laten zich hier minder over uit, al vertelt een jongere het op prijs te stellen dat hij betrokken was bij de keuze voor het gezinshuis (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a).

Het *samen plaatsen met broer(s)/zus(sen)* blijkt uit een overzichtsstudie een beschermende factor te zijn voor breakdown in de pleegzorg. Echter, er is onvoldoende helder of het samen plaatsen in deze gevallen echt als verklarende factor kan worden aangegeven (Oosterman, Schuengel, Slot, Bullens, & Doreleijers, 2007). Daarnaast is het de vraag of deze verkleining van de kans op breakdown ook geldt voor jongeren ouder dan twaalf jaar (Minty, 1999). Waar in ons onderzoek ouders een voorkeur voor plaatsing met broer(s)/zus(sen) hebben, verschillen de jongeren hierover van mening. Zo vertelt een meisje te moeten wennen aan de recente komst van haar broer naar het gezinshuis. Dit kan overigens ook 'normaal pubergedrag' zijn.

Verschillende onderzoekers benadrukken daarnaast dat *verliesbegeleiding voor ouders* gewenst is bij het verliezen van het alledaagse opvoederschap (Daamen, 2017; De Baat & Berg-Le Clerq, 2013; Haans, 2017). De helft van de ouders in ons onderzoek had graag hulp gekregen bij het ervaren van het gemis en verdriet en het verdragen dan wel accepteren van de uithuisplaatsing. Gezinshuisouders proberen op hun beurt soms de ouder(s) te ondersteunen en erkenning te geven voor dit verlies. Echter, ze kunnen niet voorzien in de behoefte van ouders om ondersteuning en erkenning te krijgen voor het verlies van hun kind. Ze zijn als professionele opvoeder immers primair verantwoordelijk voor het opvoeden van de jongeren. Een gezinshuisouder legt uit: *'Op zulke momenten gun ik ouders dat er echt iemand voor ze is. En dan geen ouderbegeleider die de bezoeken begeleidt en vertelt wat ze wel of niet mogen meenemen (...). Maar die echt met hen praten: wat betekent het nu dat jouw kind niet meer in jouw huis woont?'*

Waar in eerder onderzoek wordt gewezen op het belang van *ondersteuning en coaching* die alle betrokkenen nodig hebben in de samenwerking, komt dat uit interviews met gezinshuisouders en ouders minder sterk naar voren. Wel merken jongeren op dat een (gezins)voogd, die het gezag van de ouders (gedeeltelijk) heeft overgenomen, een goede rol in de samenwerking kan spelen (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a).

Een jongere legt uit: ‘*Een voogd is er om jou te helpen en ging er echt altijd voor*’. Ook gezinshuisouders hebben soms goede ervaringen met de (gezins)voogd, bijvoorbeeld als ‘bliksemafleider’ om slecht nieuws aan de jongere te vertellen, of een gedragskundige die duidelijk en inzichtelijk het samenwerkingsproces begeleidt. De mate waarin gedragsdeskundigen of (gezins)voogden door gezinshuisouders als behulpzaam worden ervaren, verschilt overigens sterk.

Ten vijfde is *professioneel handelen door gezinshuisouders* van belang voor een goede samenwerking met ouders van jeugdigen die in een gezinshuis of pleeggezin zijn geplaatst. Haans (2017) noemt bijvoorbeeld dat pleegouders in staat moeten zijn om te kunnen samenwerken met ouders, door onder andere het opvoederschap te delen met hen en respectvol met hen om te kunnen gaan bij conflicten. Ons onderzoek onderstreept dat ouders verwachten dat gezinshuisouders professioneel handelen en dat hier toezicht op wordt gehouden. Sommige ouders hebben hun bedenkingen bij de professionaliteit van de gezinshuisouders, bijvoorbeeld als het om hygiëne of opvoedvaardigheden gaat (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a). Professioneel handelen is overigens een belangrijk kenmerk van het gezinshuisouderschap (Nederlands Jeugdinstituut & Hogeschool Leiden, 2019).

Tot slot is het van belang dat bij aanvang van de samenwerking tussen ouders en pleeg- of gezinshuisouders *een aantal zaken helder is*, bijvoorbeeld in termen van de verschillende rollen van ouders en pleegouders en de concrete invulling hiervan (Haans, Robbroecks, Hoogduin & Van Beem-Kloppers, 2010). In de interviews bevestigen ouders en jongeren dit (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a; De Gier, Bent, & Noordegraaf, 2020). Een ouder vertelt dat ze zich afvroeg toen haar kind in een gezinshuis werd geplaatst: ‘*Waar ben ik dan nog, ben ik dan alleen nog maar goed om dingen te betalen?*’. Ze kan zich nog precies voor de geest halen hoe de gezinshuisouder een arm om haar heen sloeg en aangaf dat ze ‘bemoeienis’ van de ouder waardeerde (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a).

Diverse onderzoeken beklemtonen ook het belang van *duidelijke afspraken tussen ouders en professionele opvoeders*, bijvoorbeeld over de bezoeksregeling, zolang deze is afgestemd op de mogelijkheden van ouders en de wensen van de jongere (Atwool, 2013; Daamen, 2014; Hage & De Kruijff, 2017; Sen & Broadhurst, 2011). Daarnaast is het uiteraard van belang dat gemaakte afspraken ook worden nagekomen (Daamen, 2017; Hage & De Kruijff, 2017; Nesmith, Patton, Christophersen, & Smart, 2017).

Uit ons onderzoek blijkt dat jongeren en gezinshuisouders het daarnaast belangrijk vinden om bij aanvang van de samenwerking *duidelijkheid* te hebben over *de termijn van de plaatsing*. Ouders zijn hier meer ambivalent over dan gezinshuisouders. Ze wensen misschien wel duidelijkheid, maar hopen vaak dat een plaatsing tijdelijk is (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a).

Welke houdingen van professionele opvoeders zijn constructief in de samenwerking?

De laatste jaren is in de literatuur over pleegzorg en de plek van ouders in het leven van een uithuisgeplaatst kind een verschuiving zichtbaar van ‘vervangende zorg’ naar ‘gedeelde zorg’ (Van Zon, 2018). In ons onderzoek zien we dat een op relatie gebaseerde houding bij pleeg- en gezinshuisouders constructief is in de samenwerking met ouders en dat die houding voor jeugdigen belangrijk is. Chiara, uit de inleiding van dit hoofdstuk, vertelt dat een pleeggezin haar wilde opnemen in het gezin: *‘Je moeder is wel een soort van bijzaak. Die hoort er wel bij, maar hun willen wel je ouders echt zijn’*. De pleegzorgplaatsing gaat vervolgens mis en daarna komt Chiara in een gezinshuis terecht. In de interviews geven gezinshuisouders, ouders en jongeren aan wat ze belangrijk vinden in de samenwerking. Dit vertelt ons veel over de *houdingen* die van belang zijn. In interviews vertellen mensen immers wat ze belangrijk vinden en wat ze doen, maar krijgen we geen zicht op het daadwerkelijke handelen (zie ook Hospes, Schep, & Noordegraaf, 2019).

Uit zowel het literatuuronderzoek als het praktijkonderzoek blijkt het belangrijkste kenmerk van constructieve samenwerking een *op relatie gebaseerde houding* te zijn. Een dergelijke houding bestaat voor gezinshuisouders uit:

- een empathische en respectvolle houding richting ouders;
- een open en communicatieve houding richting ouders;
- een gastvrije en geïnteresseerde houding richting ouders;
- het willen delen van verantwoordelijkheid en zorg met ouders.

Eerder onderzoek onder pleegouders wijst op het belang van *empathie* om tot een goede samenwerking of gedeeld opvoederschap te komen (Geiger, Piel, Lietz, & Julien-Chinn, 2016). Pleegouders die proberen om zich in te leven in hoe het is als je kinderen door een ander worden opgevoed, zijn in staat om meer empathisch te reageren en vatten gedrag van ouders minder persoonlijk op (Nesmith et al., 2017). Het is van belang om niet over ouders te oordelen, zeker niet in bijzijn van het kind (De Baat et al., 2019). Respect is hierbij een belangrijk woord (Haans, 2017, Hage & De Kruijff, 2017). Het is voor ouders prettig als gezinshuisouders zich niet opstellen als ‘nieuwe ouders’ en daarmee dus hun plek niet bedreigen (Hage & De Kruijff, 2017).

Volgens eerder onderzoek draagt een *open en communicatieve houding* van pleeg- of gezinshuisouders richting ouders bij aan een constructieve samenwerking (Aartsen, 2016; De Baat & Berg-Le Clercq, 2013; Haans, 2017; Hage & De Kruijff, 2017). In internationale onderzoeken geven jongeren aan dat goede en open communica-

tie onmisbaar is voor een goede band (Hedin, 2014; Mahat-Shamir, Davidson-Arad, Shilo, Adler, & Leichtenritt, 2018).

Uit ons onderzoek komt naar voren dat *een gastvrije en geïnteresseerde houding* van gezinshuisouders door ouders erg wordt gewaardeerd. Sommige ouders missen dit, omdat ze bijvoorbeeld bij het wegbrengen niet in het gezinshuis mogen komen. Andere ouders zijn blij dat ze welkom zijn in het gezinshuis, voor een bakje koffie, maar ook voor een barbecue, sinterklaasviering of verjaardag (Van de Koot & Noordegraaf, 2018b). In eerdere onderzoeken wordt gesproken van een ‘open en inclusieve’ houding van pleeg- en gezinshuisouders voor ouders en andere familieleden. In ons onderzoek geeft een jongere ook expliciet aan hoezeer ze het waardeert dat de gezinshuismoeder haar heeft gestimuleerd om het contact met haar moeder en andere familieleden te herstellen. Ze vertelt dat ze anders haar moeder en familieleden niet had gekend: *Nu heb ik wel weer een band met iedereen. Dat is ook wel wat ze wil, ze laat me ook gewoon bij hun terecht komen en zo*. Haar familieleden zijn welkom op haar verjaardag in het gezinshuis. De gezinshuismoeder heeft Chiara geleerd om met het openbaar vervoer naar haar familieleden toe te reizen. Ouders waarderen het als gezinshuisouders interesse in hen en de context van het kind tonen. Ouders hopen daarnaast dat gezinshuisouders geduldig zijn, zodat ze kunnen wennen aan het feit dat hun kind in het gezinshuis woont. Ook jongeren noemen geduld als belangrijke eigenschap van gezinshuisouders (Van de Koot & Noordegraaf, 2018b).

Het is van belang dat pleegouders de verantwoordelijkheid voor de zorg met ouders delen, het zogenoemde ‘power sharing’ (Nesmith et al., 2017), om ouders inspraak en betrokkenheid te geven in het leven van hun kind en om ouders als gelijkwaardig te behandelen (Aartsen, 2016; Haans, 2017; Hage & De Kruijff, 2017). Een ouder voelt zich serieus genomen als haar/hem om advies wordt gevraagd en ‘ertoe doet’. In ons onderzoek geeft een ouder aan het belangrijk te vinden om bij ziekte voor het eigen kind te mogen zorgen. Een andere ouder vindt het belangrijk in de opvoeding dezelfde regels als de gezinshuisouders te hanteren en hierover af te stemmen met de gezinshuisouder. Weer een andere ouder mist juist het krijgen van verantwoordelijkheid en heeft het gevoel alleen bij problemen te worden ingeschakeld door de gezinshuisouders (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a).

Constructieve houdingen van ouders

In diverse onderzoeken wordt genoemd dat het jongeren helpt als ze van hun ouders in emotioneel opzicht de toestemming krijgen om in een pleeggezin, leefgroep of gezinshuis te mogen wonen (Browne & Moloney, 2002; De Baat & Berg-Le Clerq, 2013). Daamen (2017) wijst erop dat het vruchtbaar is als ouders bereid zijn om te

leren van de opvoedkundige aanpak van pleegouders. De ouders in ons onderzoek zijn zich hiervan bewust. Voor sommige ouders was het verstrijken van de tijd helend. De woorden ‘accepteren’ en ‘verdragen’ liggen gevoelig, want het verdriet bij ouders blijft, maar ouders willen met termen als ‘loslaten’, ‘er vrede mee hebben’, ‘jezelf erbij neerleggen’ aangeven dat ze niet boos willen blijven, maar in het belang van hun kind verder willen gaan. Dit lukt niet altijd. Een moeder vertelt: *‘En dan beetje bij beetje ga je dat loslaten. Dat gaat echt wel in jaren hoor’*.

Daarnaast zien we dat enkele ouders vertellen dat ze dankbaar zijn voor de goede zorg die hun kind krijgt. Ze zien dat de gezinshuisouders zich inspannen voor hun kind en waarderen dit. Ze vinden daarom dat andere ouders een open houding moeten hebben ten aanzien van gezinshuisouders en ze vertrouwen moeten geven. In ons onderzoek valt op dat een aantal ouders welwillend is om samen te werken met de gezinshuisouders. Een moeder vertelt zich onderdeel van een ‘team’ te voelen rondom het kind: *‘Het is gewoon heel belangrijk om positief te kijken naar alle kwaliteiten, en alle krachten, die gaan we ja, samen doen, samen sterk, together one (...). We moeten eilandjes vastknopen om een kind heen. (...). Je moet het echt zien als een geschenk, want je kan herstellen, je kan genezen’*.

Tot slot zijn er ouders die de plaatsing benutten om aan zichzelf te werken en om hun eigen leven weer op de rails te krijgen. Een ouder vertelt dat ze heeft moeten leren om aan te geven wat ze nodig heeft. Alle ouders geven echter aan dat ze professionele steun hebben gemist. Een enkele ouder geeft aan dat hij leert van de opvoedkundige aanpak van de gezinshuisouders (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a).

Wederkerige, constructieve houdingen van zowel ouders als gezinshuisouders

Uit ons onderzoek blijkt dat er ook sprake kan zijn van wederkerigheid in de samenwerkingsrelatie, hoewel dat niet in elke situatie mogelijk is. Voor zowel gezinshuisouders als ouders betekent dit dat ze:

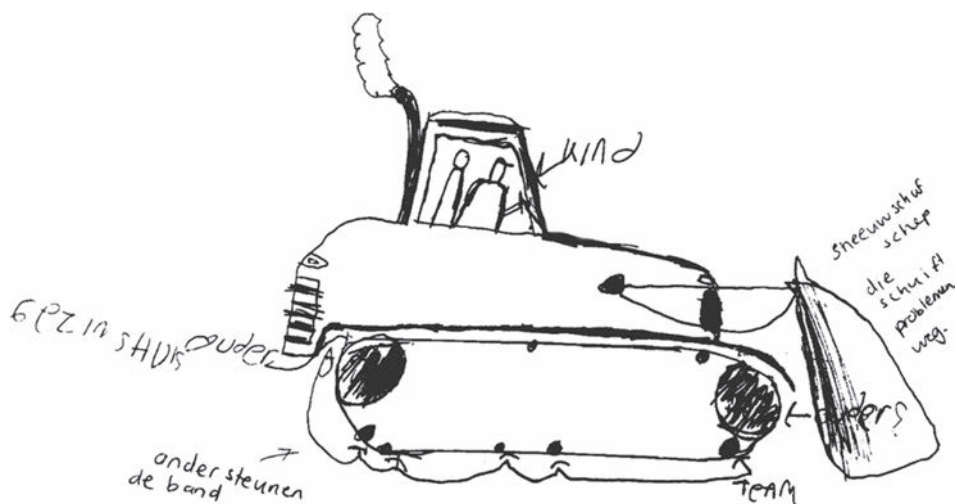
- zich inzetten voor een harmonieuze verstandhouding waarbij er ook ruimte is om het met elkaar oneens te zijn, en;
- in hun houding het belang van het kind voorop stellen.

Jongeren in ons onderzoek beklemtonen steeds dat ze het prettig vinden als ouders en gezinshuisouders een harmonieuze verstandhouding hebben. Jongeren spreken daarbij in termen van ‘niet schelden of geen ruzie’. Daarnaast waarderen ze het als de gezinshuisouder en ouder bijvoorbeeld samen lachen. Een jongere legt uit: *‘Maar ja, ik vind zeg maar gewoon, mijn moeder en [naam gezinshuisouder] kunnen met elkaar*

lachen'. De jongeren in ons onderzoek leggen meer nadruk op een harmonieuze verstandhouding dan ouders en gezinshuisouders. Sommige jongeren hebben de ervaring dat hun ouders afspraken, zoals een bezoek of leuk uitje, niet (kunnen) nakomen. Bij dit soort teleurstellingen waarderen ze de emotionele steun van gezinshuisouders. Dit laatste lijkt juist mogelijk te worden als voor de jongere duidelijk is dat de gezinshuisouder zijn of haar ouders desondanks waardeert en het contact met hen ondersteunt (Van de Koot & Noordegraaf, 2018b).

Voor zowel ouders als gezinshuisouders blijkt het belangrijk te zijn om in belang van het kind te denken. Een moeder vertelt dat ze zich steeds probeert af te vragen wat goed is voor haar kind en dat is volgens haar het 'geheim' om de plaatsing te 'accepteren'. Ook gezinshuisouders benadrukken dat het belang van het kind steeds voorop moet staan (Van de Koot & Noordegraaf, 2018a). Een jongere illustreerde het belang van een goede samenwerking voor ons tijdens de interviews en tekende een sneeuwschuiver waarbij de gezinshuisouders en de ouders er samen voor zorgen dat de schuiver vooruit kan om de problemen weg te duwen (zie figuur 8.1). De jongere zelf zit aan het stuur en kan zo vooruit komen: *'Want als alles soepel loopt, dan kan die band ook goed draaien en dan kunnen wij weer verder gaan'*.

Figuur 8.1 Een sneeuwschuiver als illustratie door een jongere van het belang van een goede samenwerking tussen ouders en gezinshuisouders (Van de Koot & Noordegraaf, 2018b)

Conclusie

Voor jongeren, zoals Chiara in de inleiding van dit hoofdstuk, is een goede samenwerking tussen de gezinshuisouders en hun ouder(s) cruciaal. Immers, als die relatie constructief is en goed verloopt, kunnen ze een betere band met hun ouders ontwikkelen. Een samenwerkingsrelatie is constructief als gezinshuisouders het opvoederschap kunnen delen met de ouders en ze de ouders niet proberen te vervangen. Het is belangrijk dat gezinshuisouders in hun houding proberen empathisch en respectvol, open en communicatief, gastvrij en geïnteresseerd te zijn, en verantwoordelijkheid en zorg willen delen.

Een aantal ouders geeft aan een bijdrage te kunnen leveren in de samenwerking door te proberen om aan zichzelf te werken, een open en vertrouwen gevende houding te hebben, en aan zichzelf te werken tijdens de uithuisplaatsing. Voor zowel ouders als gezinshuisouders geldt dat ze zich willen inzetten voor een harmonieuze verstandhouding, waarbij ze het belang van het kind steeds vooropstellen.

In een goede samenwerking tussen ouders en gezinshuisouders is de onderlinge relatie van cruciaal belang, waarbij zowel ouders als gezinshuisouders zich inzetten voor een constructieve relatie, ze samen kijken wat goed is voor het kind en daartoe ondersteuning ontvangen. Gezinshuisouders dragen hierin een professionele verantwoordelijkheid. We zien een samenwerking floreren als een gezinshuisouder een ouder de gelegenheid geeft om bij te dragen aan de opvoeding en zelfs een bijdrage van ouder(s) verwacht in de samenwerking, zonder erop te rekenen. Dan kan er wederkerigheid ontstaan in de samenwerkingsrelatie, waarvan kinderen als Chiara kunnen profiteren in hun ontwikkeling.

Referenties